

Pekino parolimpinėse žaidynėse rugsėjo 6-17 d. dalyvavo ir viena mergina iš Klaipėdos Laisvųjų krikščionių bažnyčios. Rita Latauskaitė kartu su kitomis moterimis varžėsi dėl tinklinio sėdint medalio. Jų komanda parolimpiadoje užėmė šeštąją vietą. Ji sutiko pasidalinti savo išgyvenimais ruošiantis parolimpiadai, įspūdžiais Pekine ir kaip Dievas ją vedė per visą šį laiko tarpį.

Rita stovinčiųjų eilėje trečia nuo kairės

Po traumos

Visada mėgau sportuoti. Ištikus traumai, po kurios nebegalėjau vaikščioti, vienas dalykas, kuriuo ir toliau užsiėmiau, tai buvo sportas. Niekada nedalyvavau profesionaliame sporte. Tai dariau vien savo malonumui. Kai dar sėdėjau invalido vežimėlyje, buvau pastebėta kelių neįgaliųjų sporto klubų ir pakviesta sportuoti. Pradžioje jokiame klubui nepriklausiau, tiesiog su draugais važiuodavome į varžybas, dalyvavome vežimėlių slalomo, šimto metrų važiavimo ir panašiose rungtyse. Man neblogai sekėsi. Kai grįžau į Alytų ir jau bandžiau stotis ant savo kojų, sportuoti mane pakvietė Algimantas Tatulis, neįgaliųjų sporte žinomas rutulio stūmikas ir disko metikas. Treniravomės disko metimą, rutulio stūmimą, rankų lenkimą. Bet ilgai tai nesitęsė,

išsiskyrė mūsų keliai ir aš daugiau nebesportavau. Pradėjau mokytis ir sportavau vien dėl sveikatos. Eidavau į treniruoklių salę, stiprinau kūną.

Kelias į sporto aukštumas

Po aštuonerių metų, kai pradėjau dirbti LKSB (Lietuvos krikščionių studentų bendrijoje) Vilniuje, mane vėl surado sportininkai, kurie jau ne kartą siūlė sportuoti tinklinį sėdint. Viena kartą jau anksčiau buvau nuėjusi, bet man nepatiko. Tad šį kartą nuėjau tik iš mandagumo, norėdama pasakyti, kad negaliu, neturiu nei laiko, nei noro. Bet kai nuėjau, man patiko ir pradėjau vaikščioti į treniruotes. Važiudavau ir į varžybas, respublikinius ir tarptautinius čempionatus, taip pat teko dalyvauti ir Europos čempionate Vengrijoje. Tai tęsėsi apie dvejus metus. Ten eidavau tik savo malonumui, nors komanda iš manęs daug tikėjosi ir net pyko, kad nepakankamai dedu pastangų. 2007 m. gruodį man pasakė, kad daugiau taip elgtis negaliu: arba aš pradėdu rimtai sportuoti, arba išeinu iš rinktinės, nes artėja parolimpiada, kurioje reikia sportininkų pakeitimui. Mano užduotis buvo pasiruošti taip, kad bet kuriuo momentu, prireikus, trenerė galėtų mane išleisti į aikštelę. Pradžioje sakiau, kad nenoriu, bet merginos, tinklininkės iš Klaipėdos, mane visgi įtikino.

Dievo valios paieškos ir apsisprendimas

Meldžiausi, prašiau, kad Dievas rodytų man savo valią, ko Jis nori. Atrodė, jog tai buvo Dievo valia, kad eičiau ir rimčiau sportuočiau, nes man tai patiko. Abejojau tik dėl komandos merginų ir nesibaigiančių intrigų, apkalbų. Tikėjausi, kad tai pasikeis. Treniruotės buvo dažnos ir intensyvios, mačiau, kad negaliu dirbti pilnu etatu, todėl pradėjau dirbti puse. Visi savaitgaliai buvo užimti, į bažnyčią nenueidavau, su draugais bendraudavau retai, daug praleidau organizuojamų krikščioniškų švenčių, renginių, išvykų. Mano gyvenime liko tik tinklinis ir darbas. Jaučiau didelį nuovargį ir jokio pasitenkinimo. Treniravausi daug ir nuoširdžiai, norėjau „prasilažyti“ ten, kur esu silpniausia. Trenerė palaikė ir padėjo, kol neatėjo nauja, jauna mergina, buvusi krepšininkė. Nuo tada pradėjau justti trenerės abejingumą. Jaučiausi blogai, kiekviena treniruotė man buvo našta. Nebesupratau, kodėl esu čia, norėjau išeiti, bet nebegalėjau, nes sudariau sutartį, o ją nutraukusi būčiau turėjusi finansinių sunkumų. Mintis, kad važiuosiu į parolimpiadą, manęs nežavėjo, norėjau tik viena, kad Dievas naudotų mane ir duotų jėgų išbūti iki galo. Meldžiausi, prašiau Dievo stiprybės ir išminties bei meilės.

Parolimpiadoje

Pagaliau atėjo ta diena, kai prezidentas mus išlydėjo į Pekiną. Kelionėje buvo linksma, ten nuvažiavus taip pat. Jau pirmą dieną susiradau krikščionių koplyčią, olimpiniam kaimelyje susipažinau su kunigu, gavau dovanų Bibliją kinų-anglų kalbomis. Džiaugiausi viskuo, ką man Dievas dovanojo: maistu, gėlėmis, komfortu, puikiu aptarnavimu. Kinai labai darbštūs žmonės, jiems darbas ir šeima yra didelės vertybės. Gera buvo nors truputį prisiliesti prie šios kultūros, jų tradicijų.

Rita Latauskaitė: „Aš laimėjau parolimpiadoje, nes išbuvaui iki galo“

Parašė Lkb.lt

Pirmadienis, 13 Spalis 2008 16:41 - Atnaujinta Trečiadienis, 05 Lapkritis 2008 22:31

svetainis.lt - Lietuvos sporto žurnalas, skirtas Lietuvos sporto mėgėjams. Atitinka Lietuvos Respublikos šalis, sud

Klausimas – kodėl?

Pekine buvau tris savaites. Laikas prailgo, pasiilgau bendruomenės, supratau, kokia ji man yra brangi, pasiilgau Lietuvos, kurią labai myliu. Tik pagalvoju, kokia gi aš Lietuvos atstovė?.. Nieko

gero nepadariau dėl jos, kita vertus, susipažinau su daug žmonių, visiems pasakočiau apie pačią gražiausią šalį. Kol kas nematau aiškios priežasties, dėl kurios važiauvau į parolimpiadą, patyriau daug sunkumų, įtamos, daug dalykų teko atsisakyti, daug ką praradau. Dievas žino, kokia viso to prasmė? Palikau Jam tai ir daugiau nesigilinu. Jei Jis man kada parodys, labai apsidžiaugčiau... Žinau, kad esu fiziškai stipri ir turiu potencialo būti gera sportininke, bet kodėl man šį kartą nepavyko sudalyvauti taip, kaip norėjau, nežinau. Žinau, kad Dievui viskas yra įmanoma. Jis galėjo man duoti tai, ko reikia, kad žaisčiau geriausiai, kodėl Jis mane taip vedė, nežinau, nesuprantu. Maištačiau prieš Dievą, bet po to pasidaviau, mačiau, kad nieko negaliu pakeisti. Buvo sunku, nes gyvenime visada pasiekdavau tai, ką užsibrėždavau. Jaučiausi vieniša ir nebuvo, kas man padėtų, tik Dievas, prisiminiau psalmes, geriau galėjau suprasti, ką psalmininkas turėjo galvoje, rašydamas apie vienatvę ir priešus.

Kur bebūčiau, Dievas šalia

Būdama ten ir dar prieš tai, svajočiau apie grįžimą į normalų gyvenimą, be skubėjimo, be bereikalingos įtamos. Esu namuose, Klaipėdoje, sveikinimai vis dar pasiekia mane iš draugų, giminių, šalies vadovų. Nejuočiu jokio pasitenkinimo, gerai, kad buvau ten, bet man nėra tai taip reikšminga, kaip kitiems gal kartais atrodo. Pagaliau esu savo kambaryje, prie darbo stalo, galiu

Rita Latauskaitė: „Aš laimėjau parolimpiadoje, nes išbuvau iki galo“

Parašė Lkb.lt

Pirmadienis, 13 Spalis 2008 16:41 - Atnaujinta Trečiadienis, 05 Lapkritis 2008 22:31

vėl grįžti pas savo mylimus studentus, kurių taip pasiilgau, grįžau į bendruomenę, kurią Dievas įdėjo į širdį, turiu savo dienotvarkę, gyvenu su nuostabiomis kambariokėmis, einu į fitneso klubą, baseiną, svarbiausia, turiu vietą ir laiką asmeniniam bendravimui su Dievu. Oi, kaip gera būti namuose! Gal ir gerai buvo išvažiuoti, kad pabuvusi ten, suprastum, kiek daug Dievas man duoda kasdieniame gyvenime. Ten Dievas daug rodė, mokė, Jis mane palaikė, davė kantrybę, meilę, juoką ir labai daug visko. Supratau, kad Jis visada yra šalia, kur bebūtum. Jis myli ir saugo. Ten būnant ir stebint žmones mane apėmė jausmas, kad viskas yra „tuštybių tuštybė“, „miglų migla“ (aut. past. - cituota iš Senojo Testamento Mokytojo knygos), tik Dievas yra tikras ir amžinas. Kita vertus, aš laimėjau, nes išbuvau iki galo. Ačiū Dievui!